

uitspraak

RECHTBANK NOORD-NEDERLAND

Zittingsplaats Groningen

Bestuursrecht

zaaknummer: LEE 20/1112

uitspraak van de meervoudige kamer van 19 mei 2022 in de zaak tussen

Vereniging Milieudefensie Amsterdam, afdeling Westerveld, te Havelte, eiseres
(gemachtigde: M.M. Verf, H. Baptist en J. Mineur),

en

gedeputeerde Staten van Drenthe, verweerder
(gemachtigde: mr. R. Snel).

Als derde-partij heeft aan het geding deelgenomen: (**appellant**) te (plaats)
(gemachtigde: mr. F.H. Damen)

Procesverloop

Bij besluit van 25 februari 2020 (bestreden besluit) heeft verweerder aan (appellant) (thans; vergunninghouder) een omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een installatie voor het drogen en vergassen van mest op een perceel aan de Kaptein Antiferstraat (ong.) te Emmen kadastraal bekend gemeente Emmen, sectie F, nummers 17161, 10300, 10081, 10120, 10121. De omgevingsvergunning is verleend voor de activiteit het oprichten, veranderen of veranderen van de werking en het in werking hebben van een inrichting, en de activiteit het bouwen van een bouwwerk.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 30 oktober 2020 heeft de rechtbank de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak Milieu en Ruimtelijke Ordening (StAB) als deskundige benoemd om de rechtbank van advies te dienen.

Op 27 januari 2021 heeft de StAB advies uitgebracht aan de rechtbank. Vervolgens hebben eiseres, verweerder en vergunninghouder gereageerd op het advies van de StAB, naar aanleiding waarvan door de StAB op 7 april 2021 aanvullend is gerapporteerd.

De rechtbank heeft het beroep op 2 september 2021 op zitting behandeld. Namens eiseres zijn de gemachtigden verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door (..) en de gemachtigde. Namens vergunninghouder zijn (..), (..), (..) en (..) verschenen, bijgestaan door de gemachtigde.

Bij tussenuitspraak van 15 september 2021 (de tussenuitspraak) heeft de rechtbank verweerder in de gelegenheid gesteld om binnen zes weken na verzending van de tussenuitspraak, met inachtneming van wat in de tussenuitspraak is overwogen, het geconstateerde gebrek in het bestreden besluit te herstellen.

Bij brief van 27 oktober 2021 heeft verweerder een herstelbesluit van 27 oktober 2021 en het controleplan geur- en luchtmissies (..) van 26 oktober 2021 ingediend. Bij brieven van 4 november 2021 en 19 november 2021 hebben vergunninghouder en eiseres gereageerd op het herstelbesluit.

Bij brief van 2 december 2021 heeft de rechtbank de StAB opnieuw als deskundige benoemd om de rechtbank van advies te dienen.

Bij brief van 16 december 2021 heeft vergunninghouder gereageerd op de brief van eiseres van 19 november 2021.

Op 12 januari 2022 heeft de StAB advies uitgebracht aan de rechtbank. Vervolgens hebben eiseres, verweerder en vergunninghouder gereageerd op het advies van de StAB.

De rechtbank heeft het onderzoek vervolgens op grond van artikel 57, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gesloten.

Overwegingen

1. Deze uitspraak bouwt voort op de tussenuitspraak. De rechtbank blijft bij al wat zij in de tussenuitspraak heeft overwogen en beslist, tenzij hierna uitdrukkelijk anders wordt overwogen. Het staat de rechtbank niet vrij om terug te komen van zonder voorbehoud gegeven oordelen in de tussenuitspraak. Dit is alleen anders in zeer uitzonderlijke gevallen. Daar is de rechtbank in onderhavig geval niet van gebleken.

2. In de tussenuitspraak heeft de rechtbank overwogen dat met het vergunde emissieplafond en het vergunde rendement van de luchtwassers geen sprake zal zijn van significante gevolgen voor Natura 2000-gebieden. De rechtbank heeft verder overwogen dat als de vergunde luchtwassers niet helemaal naar behoren werken, bij een relatief geringe afwijking in het rendement de ammoniakemissie (relatief fors) zal toenemen en, gelet op de conclusie van de StAB, een niet te verwaarlozen kans bestaat dat sprake zal zijn van een toename van de stikstofdepositie op nabijgelegen Natura 2000-gebieden. Daar komt bij dat bij de berekening en uitgangspunten van vergunninghouder, zoals deze ten grondslag zijn gelegd aan het bestreden besluit, zijn gebaseerd op te lage stikstofgehalten, waarmee de ammoniakemissie die bij de bedrijfsprocessen vrijkomt is onderschat. Met de in de vergunning opgenomen meet-, monitorings-, en rapportageverplichting wordt naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende geborgd dat de ammoniakemissie daadwerkelijk onder het ammoniakemissieplafond blijft. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende aannemelijk gemaakt dat op grond van objectieve gegevens op voorhand kan worden uitgesloten dat het project significante gevolgen kan hebben voor nabijgelegen Natura 2000-gebieden en een passende beoordeling niet noodzakelijk is. Daarom kan niet worden uitgesloten dat er geen vergunningplicht op basis van artikel 2.7, tweede lid van de Wnb (in dit geval artikel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo in

samenhang met artikel 2.2aa onder a, van het Bor) bestaat. De rechtbank heeft verder overwogen dat op grond van voorschrift 8.3 van de vergunning vergunninghouder dient te beschikken over een Controleplan Luchtemissies. Over de inhoud van dit controleplan was ten tijde van de tussenuitspraak nog niets bekend, ook niet in hoeverre het stikstofmonitoringssysteem hierin tot uiting komt. De rechtbank acht het stikstofmonitoringssysteem voor ammoniakemissies naar de buitenlucht, naast het ammoniakemissieplafond en de verhoogde controlefrequentie van luchtwassers, noodzakelijk om te borgen dat de ammoniakemissie inderdaad beperkt blijft tot 57 kg per jaar. Verweerder zal als bevoegd gezag het Controleplan Luchtemissies (met daarin het stikstofmonitoringssysteem) moeten beoordelen en goedkeuren.

3. De rechtbank heeft in de tussenuitspraak bepaald dat verweerder het gebrek in het bestreden besluit kan herstellen.

4. De rechtbank stelt vast dat in voorschrift 1.1.1 van het herstelbesluit de emissie van ammoniak is vastgelegd. Het voorschrift luidt: “De emissie van ammoniak die vanuit de bedrijfsgebouwen, door de luchtbehandelingsinstallatie wordt geëmitteerd naar de buitenlucht mag maximaal 57 kg NH₃ per jaar bedragen.” De rechtbank overweegt dat dit voorschrift weliswaar de emissie van NH₃ limiteert en een basis biedt om bij overschrijding van de grenswaarde te handhaven, maar het voorschrift waarborgt niet dat de grenswaarde (op juiste wijze wordt bepaald en -daarmee-) niet wordt overschreden. Dat hangt, zoals de StAB ook opmerkt in het rapport van 12 januari 2022, samen met de samenstelling van het te drogen materiaal, het rendement van de luchtwasser en het vaststellen van de feitelijke jaaremmissie door middel van monitoring. Gelet hierop is het van belang dat wordt vastgelegd op welke wijze de emissie wordt gemonitord en dat monitoring ertoe leidt dat tijdig wordt gesignaleerd dat de maximale emissie is bereikt. Bij brief van 27 oktober 2021 heeft verweerder het bij besluit door verweerder goedgekeurde controleplan geur- en luchtemissies (..) van 26 oktober overgelegd. In de brief van 15 februari 2022 heeft verweerder evenwel te kennen gegeven dat vergunninghouder naar aanleiding van de kritiek van eiseres inmiddels een andere analyser heeft gesuggereerd dan opgenomen in voornoemd goedgekeurde controleplan. Voorts is in deze brief aangegeven dat vergunninghouder inmiddels een gewijzigd controleplan in concept heeft voorgelegd aan verweerder. De rechtbank overweegt dat niet is gebleken dat verweerder een gewijzigd controleplan definitief heeft goedgekeurd (en in welke vorm). Dit betekent dat niet gebleken is dat er thans materieel een goedgekeurd controleplan is. Hiermee heeft verweerder niet voldaan aan de tussenuitspraak.

5. Gelet op het voorgaande is het beroep van eiseres gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit en het herstelbesluit. Dat betekent dat verweerder een nieuw besluit moet nemen op de aanvraag van eiseres. De rechtbank bepaalt onder toepassing van artikel 8:72, vierde lid, onder a, van de Awb, dat verweerder voor het nieuw te nemen besluit niet de uniforme openbare voorbereidingsprocedure behoeft te volgen. Verweerder moet binnen zes weken, na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit nemen. De rechtbank draagt verweerder op om daarbij in acht te nemen wat in de tussenuitspraak en deze einduitspraak is overwogen. De rechtbank kan niet zelf voorzien in de zaak.

6. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht van € 354,-- aan haar vergoedt.

7. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is de rechtbank niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit en het herstelbesluit;
- draagt verweerder op om binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van eiseres, met inachtneming van deze uitspraak en de tussenuitspraak van 15 september 2021;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 354,- aan eiseres te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.M. Visser, voorzitter, en mr. H.J. Bastin en mr. K.J. de Graaf, leden, in aanwezigheid van mr. C.T. Hofman, griffier. De uitspraak is uitgesproken in het openbaar op 19 mei 2022.



griffier



voorzitter

Een afschrift van deze uitspraak is verzonden aan partijen op:

19 MEI 2022

Bent u het niet eens met deze uitspraak?

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.